

KAPITEL XIV

Kristi ophøjelse.

Vi skal nu efter bedste evne se lidt nærmere på den ophøjelse af Herren Jesus Kristus, som Paulus omtaler her i Ef.1:20-23.

Ophøjelsen af Herren beskrives som følger:

"Han oprejste Ham fra de døde".

"Han satte Ham ved Sin højre hånd".

"Han lagde alt (panta) under Hans fødder".

"Han gav Ham som Hoved over alting (panta) til menigheden".

Alle afsnit af æonernes formål er afhængige af dette vidunderlige faktum: ophøjelsen af Frelseren. Hvis vi læser begyndelsen af Matthæus og Lukas evangelierne, ville vi umiddelbart tro, at Herrens ophøjelse skulle have fundet sted *dengang* og under de *daværende* omstændigheder; men både Skriften og de efterfølgende begivenheder gør det klart, at dette var ikke den Guddommelige plan, under henseende til Guds forudviden om Israels blindhed.

Psalm 2, der omhandler Sønnens jordiske regentskab og Sønnens jordiske arv, refererer til Ham som oprejst fra de døde:

"Han sagde til Mig: "Du er Min Søn, Jeg har født Dig idag".

Dette henviser ikke til Herrens mirakuløse undfangelse forud for fødselen i Bethlehem, hvilket dels er klart fra sprogbrugen: "Han sagde til Mig" og udtrykket "idag"; dels erklærer NT, at denne henvisning er til opstandelsen:

"Han oprejste Jesus, som der også er skrevet i den anden Psalm: "Du er Min Søn, Jeg har født Dig idag" (Acta 13:33, jvf. også 2:30,31, 5:30,31).

Opstandelsen var begyndelsen på Herrens ophøjelse, både hvad angik Hans jordiske arv og regentskab som Den Kristus på Davids trone og som Konge og Frelser. Ligeledes bevæger Åbenbaringsbogen sig henimod det tidspunkt, hvor den syvende engels basune lyder og hvor "verdens kongedømmet" *er blevet* "vor Herres og Hans Salvedes" (Åb.11:15).

Dette er ikke blot vidunderligt sandt i den jordiske sfære, men også i den himmelske og dertilhørende Kaldelser. Hebræerbrevet beskæftiger sig med eet aspekt heraf, idet vi finder en opsummering af dets lære i kapitel 8:

"Men hovedpunktet ved det, hvorom her tales, er dette: vi have en sådan Ypperstepræst, Der har taget sæde på højre side af Majestætens trone i Himlene" (8:1).

Den opstandne, opfarne og siddende Kristus Jesus er i alle sfærer og alle Kaldelser Den ene og altomfattende garanti for adgang til Gud, Guds accept af os og garanti for sådanne velsignelser, som Han i Sin Nåde skænker os. Dette er også tilfældet vedrørende menigheden, der er Hans Legeme. Kristus erklæres at være blevet placeret ved Guds højre hånd "i de himmelske pladser". Dette at Gud således ophøjede Kristus at Han "satte Ham" ved Sin højre hånd, synes at involvere to ting: for det første betyder handlingen "at sidde" umådeligt meget mere end blot at hvile; den betyder tiltagelsen af *autoritet*. Matthæus "sad" ved toldboden (Matth.9:9); Kristus sagde til ypperstepræsten:

"Fra nu af skulle I se MenneskeSønnen sidde ved Kraftens højre hånd og komme på Himmels skyer" (Matth.26:64)

og hele dette udsagn opfattes straks som blasfemi. Pilatus sad på dommersædet (Matth.27:17) under udøvelsen af sin autoritet. Se ligeledes Ps.110:1, der så ofte citeres i NT, samt at i Åbenbaringsbogen omtales ikke blot tronen, men

også Een, Der sad på tronen (Åb.4:2,3, samt adskillige steder, hvor det "at sidde" fremhæves).

For det andet: Kristi ophøjelse og placering ved Guds højre hånd er så meget mere vidunderlig, når vi betænker, at "ved den højre hånd" ellers Skriftmæssigt er *anklagerens* plads:

"Satan stod ved hans højre side for at føre klage imod Ham" (Zak.3:1).

"Lad en Anklager (eller Satan: navnet betyder modstander eller anklager) stå ved hans højre hånd" (Ps.109:6).

Bemærk herefter et af Romerbrevets centrale udsagn:

"Så er der nu ingen *fordømmelse* for dem, som ere i Kristus Jesus" (8:1).

I forbindelse hermed læser vi:

"Er Gud for os, hvem kan da være *imod* os..... Hvem vil *anklage* Guds udvalgte? Gud er Den, Som *retfærdig-gør*, Hvem er den, som *fordømmer*? KRISTUS er Den, Som er død, ja meget mere, SOM er oprejst, SOM er ved Guds højre hånd, SOM også går i *forbøn* for os".

INGEN kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus; INGEN kan fordømme os; INGEN kan anklage os, fordi Krsitus, Som døde for os, Han lever også nu for os, Han går i forbøn for os, og det er HAM, Der nu sidder på anklagerens plads: "ved den højre hånd". Bemærk, at det er ved *Guds* højre hånd og at Anklagerens plads er ved den *anklagedes* højre hånd! Tilsiger dette os ikke, at vores position som fuldstændig retfærdiggjorte og uden fordømmelse ikke blot er sikker, men dobbelt sikker (muligvis en parallel til at Herren stadfæster Sit Eget løfte overfor Abraham ved at sværge *ved Sig Selv*) for *dels* er "Anklageren" Selv Frelsen, i Hvem vi er retfærdiggjorte overfor Gud; *dels*: *skulle* Anklageren føre klage (talt på menneskers vis), da skulle klagen føres mod Gud Selv, for det Ham, Der har retfærdiggjort os - hvilket er en Skriftmæssig selvindlysende modsigelse. Muligvis er dette en del af tankegangen bag Pauli sprogbrug, hvor følgende tilføjelser kunne forestilles:

"Hvem vil anklage GUDS udvalgte?.....(dette er en umulighed for...)....GUD er Den, Som retfærdiggør"....(Og når Gud Selv har retfærdiggjort og udvalgt, da involverede anklage mod disse, at Gud Selv anklagedes).

Kristi ophøjelse og placering ved Guds højre hånd " i de himmelske pladser" langt over (huper ano) alt, defineres og udvides yderligere af Paulus som følger:

"langt over al Magt og Myndighed og Kraft og Herredom og hvert navn, der nævnes, ikke alene i denne æon, men også i den kommende" (Ef.1:21).

Det er ikke uvæsentligt at se lidt nærmere på disse betegnelser, der tydeligvis henviser til, hvad vi samlet kan betegne som det himmelske aristokrati. Bibelens omtale af disse skabninger er spredt; indimellem gives der os en glimtvis indsigt i forhold, der tydeliggør, hvor begrænset vor nuværende forståelse og viden er. Her i Efeser-brevet, samt i Kolossenser-brevet, er omtalen mere fyldig, fordi vi netop beskæftiger os med allerhøjeste himmelske sfære - og alene dette tilsiger os lidt om, *hvor stor* Kristi ophøjelse er, når Han nu er endog *langt over* disse åndelige væsener.

"Magt" oversætter det græske archē, der bærer betydning af "begyndelse", både hvad angår tid, og derefter værdighed, første-plads, regering. "Magt" og "Myndighed" (exousia) ses f.eks. sammenstillet hos Luk.20:20:

"øvrigheden og landhøvdingens magt"(her lader ordene til at være oversat omvendt: ordret "magten (archē) og myndigheden (exousia: "autoritet") landshøvdingens").

Ligeledes Luk.12:11: "Øvrighederne (archas) og myndighederne (exousias)".

Ifølge Judas-brevet forlod visse engle deres "første-position" (archē) eller "bevarede ikke deres højhed". I Åbenbaringsbogen benyttes archē udelukkende som titel for Kristus (1:8); det samme er tilfældet hvad angår Kolossenser-brevet 1:18.

I Rom.8:38 finder vi omtalt disse skabninger netop i forbindelse med Herrens ophøjelse og det faktum, at der ingen fordømmelse er for dem i Kristus og at ingenting kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus:

"hverken død eller liv eller engle eller magter (archai) eller nogen nærværende eller noget tilkommende eller kræfter (dunamis) eller det høje eller det dybe eller nogen anden skabning".

Disse magter og kræfter er klassificeret sammen med engle og inkluderes sammen med sådanne usynlige kræfter som døden selv. Det kunne synes som om disse magter er fjendtligt indstillet overfor de troende. I 1.Kor.15:24 tages vi helt fremt til "enden" eller "endemålet", hvor Kristus har tilintetgjort "hver magt og hver myndighed og kraft", idet Kristus bør være Konge indtil Han får lagt "alle fjenderne under Hans fødder". Den sidste fjende (eschatos echthros, 15:26), som tilintetgøres, er døden, hvilket muligvis implicerer, at alle disse overjordiske magter inkluderes under betegnelsen "fjender". I 1.Pet.3:22 læser vi:

".....Gud ved Jesu Kristi opstandelse, Ham, Som er faren til Himmelen og er ved Guds højre hånd, efter at engle og myndigheder og kræfter ere Ham underlagte" (og sammenlign hermed vores studium af strukturen for hele dette afsnit, hvoraf det fremgik, at vi her møder Kristi *triumf* efter opstandelsen).

Samme triumftog læser vi om i Kol.2:15: "efter at have afvæbnet magterne og myndighederne". Endelig omtales i Kol.1:16 en lidt anden rækkefølge, som kan være oplysende: ".....troner (thronoi) eller herredømmer (kuriotētes fra kurios: "Herre") eller magter eller myndigheder".

I fængselsbrevene er disse overjordiske skabninger omtalt seks gange, og som så ofte set i Herrens Skrift er der tydelig sammenhæng og balance mellem de forskellige omtaler af et særligt emne.

A/ Ef.1:21. Kristus over al magt og myndighed. I denne æon og den kommende. Menigheden, der er Hans Legeme og Fylde. Han er Hovedet.

B/ Ef.3:10. Overfor visse af magterne og myndighederne i de himmelske pladser "kundgøres" NU eller "gives til kende" igennem menigheden Guds mangfoldige visdom. Dette antyder, at ikke alle magter og myndigheder er "onde magter" eller "imod os".

C/ Ef.6:12. Disse magter og myndigheder omtalt her er "ondskabens åndemagter" og "verdensherskerne (kosmo-kratoras) i dette mørke". Det er imod disse at vores kamp står og det er overfor disse, at vi skal "tage på" Guds fulde rustning. ("tage på" :enDUO)

(A/ Kol.1:16-19. Kristus forud for alt: magter og myndigheder er skabte ved Ham og til (eis) Ham. Den Ypperste i alle ting. Fylden bor i Ham. Han er Legemets Hoved, nemlig menighedens.

(B/ Kol.2:10. I forbindelse med menigheden, som i Ham har sin "fylde", er der magter og myndigheder associeret, for Kristus siges her at være deres "Hoved", hvilket muligvis er betydningsfuldt under henseende til balancen med leddet B/ ovenfor.

(C/ Kol.2:15. Her omtales "fjendske" magter og myndigheder. Konteksten: "lad derfor....." indikerer, at indordnelse under religiøse skikke, regler og traditioner er forbunden med tab og manglende forståelse af betydningen af at være med-lemmer af Kristi Legeme (vers 17). Mere alvorligt er sådanne bestemmelser defineret som "verdens (kosmos) børnelærdom (stoicheion: "elementer")"; jævnfør spørgsmålet: "hvorfor lade I eder da pålægge befalinger (dogmer), som om I levede i verden (en kosmo)". Disse elementer, der er "verdens" er tydeligt forbundne med "verdens-herskerne", nemlig sådanne magter og myndigheder, som Frelseren "afvæbnede" (egentlig "aftog":apekDUOMAI, jvf. "tage på" i leddet C/ ovenfor).

Den sidste forekomst af archē i fængselsbrevene er i Kol.1:18:

"Han (Kristus) er Legemets Hoved, nemlig menighedens, Han, Som er Begyndelsen".

Kristus er archē i egentligste forstand: al anden magt og myndighed, ja alle ting overhovedet er skabte i Ham, ved Ham og til Ham. Ligeledes: selvom andre også kaldes "første-fødte", så er Kristus *Den Første-fødte* etc. (samme princip kan erkendes vedrørende en række af Herrens embeder og titler).

Ordet "kræfter" oversætter dunamis, medens ordet exousia bør reserveres til at blive oversat med "myndighed" eller "autoritet".

Exousia finder vi stående alene to steder i fængselsbrevene: "Hersker over luftens **magt**" (Ef.2:3).

"Friede os ud af mørkets **magt**" (Kol.1:13).

I Åbenbaringsbogen læser vi om kulminationen af Satans "energisering" af ulydighedens sønner; endetidens antikristelige dyr udrustes ved at

"Dragen gav det sin kraft (dunamis) og sin trone og stor magt (exousia).....

.....og de tilbade Dragen, fordi den havde givet dyret magten (exousia)" (Åb.13:2,4).

Alle disse ting turde tilsige os, at hele den usynlige del af skabningen er betydeligt mere kompleks og fantastisk end vi muligvis egentlig forestiller os. Summen af det hele er, at Kristi ophøjelse er *så stor*, at trods den særdeles ophøjede værdighed og magt og autoritet hele dette himmelske aristokrati synes at besidde, da er Herren ikke blot over dem, men *langt* over dem - og dette er skrevet til *vor* styrke og oplysning, for vi er i Ham og fuldstændige i vor position i Ham alene.

Det turde allerede nu være tydeligt, at alene dette første af Pauli fængselsbreve indeholder rigdomme, der umuliggør at vi kan andet end notere visse hovedpunkter. Det er vort håb ved en senere lejlighed at gennemgå denne epistel mere systematisk, om Herren vil.

Vi har allerede set lidt af den position, der er vores som beskrevet i begyndelsen af kapitel 2, hvor det første afsnit endeligt understreger, at

"vi er Hans værk (poēma), skabte (ktizō) i Kristus Jesus" (2:10)

Strukturen for hele næste afsnit fremhæver, hvorledes hedningernes position nu er fundamentalt ændret. Ef.2:11-19.

A¹/ 11,12 FORDUM

Afstand	B ¹ /	a/ 11 Hedninger I KØDET
		b/ 12 Uden forbindelse med Kristus
		c/ 12 Udelukkede fra Israels borgerret
		(c/ 12 Fremmede for forjættelsens pagter
		(b/ 12 Uden håb
		(a/ 12 Gudløse I VERDEN

A²/ 13,14 MEN NU

Fred	B ² /	d/ 14 Han er vor FRED
		e/ 14 "De BEGGE" (<u>amphotera</u>) gjort een
		f/ 14 Gærdets skilleæg nedbrudt
		g/ 15 Fjendskabet (.....nedbrudt ved Hans Kød.....)
		(f/ 15 Lovens bud i dekret (<u>dogmasin</u>) afskaffet
		(e/ 15 "De TO" (<u>duo</u>) skabes (<u>ktizō</u>) til eet nyt menneske
Forligelse		(d/ 15 Stifte FRED
		d/ 16 Forlige med GUD
		e/ 16 "De BEGGE" (<u>amphotera</u>) i eet Legeme (<u>en eni somati</u>)
		f/ 16 Igennem (<u>dia</u>) Korset
		g/ 16,17 Fjendskabet dræbt. FRED
		(f/ 18 Igennem (<u>dia</u>) Ham
		(e/ 18 "De BEGGE" (<u>amphotera</u>) i een ånd (<u>en eni pneumat</u>)
		(d/ 18 Adgang til FADEREN

A³/ 19 IKKE LÆNGERE

B³/ 19 Fremmede og udlændinge

I hele dette afsnit er det ganske tydeligt, hvilken fantastisk forandring Herren har udvirket hvad angår hedningernes position. "I kødet" kender Israel ingen ligemand, hvad angår velsignelser og position; ingen af de i Rom.9 omtalte privilegier var hedningernes, for disse privilegier var Israels "efter kødet" og i den sfære eksisterer ikke "enhver velsignelse, der er åndelig".

I kødet har hedningerne intet håb; deres eneste håb om liv og velsignelse er "i ånd" (en pneumatī). Hedningernes position "uden forbindelse med Kristus" fandt vi tydeligt illustreret i beretningen om den syro-fønikiske kvinde (Matth.15:21-28); Herren beskæftigede Sig ikke med om hun var en synder eller ej, men at hun var en hedning, hvorfor hun i forholdet til Israel, der var "Herrer", kun var en hund, der blot kunne forvente smulerne fra deres bord. Ligeledes ses hedningernes tilstand - "uden forbindelse med Kristus" - gjort åbenbar ved ordene "udelukkede.....og fremmede". Ordet "udelukkede" er een af de mange sammensætninger med den græske rod all, der betyder "anden" og denne rod indgår, som vi tidligere har set, i ord, der betegner "forligelse". I Ef. 2:12 er det apallotrioō (ligeledes i 4:18, oversat med "fremmedgjorte"). Hedningernes position *nødvendiggjorde forligelse*.

Efesuserne havde også tidligere vandret i mørke og vare af natur "Vredens børn" *ligesom* også de andre ulydighedens sønner og således nødvendigvis undergivet dom. Ordene "MEN GUD" introducerer imidlertid en helt ny og vidunderlig faktor, der ændrer dette.

Hedningernes naturlige position som den fremgår her, jvf. Rom.1, er i sig selv aldeles *håb-løs*. Herren Jesu Kristi frelser-gering muliggjorde, at hedningen kunne "komme nær", idet hans tro på Kristus af Gud *tilregnes* ham retfærdighed. Dette ændrede ikke det forhold, at kun Israel - som Herrens udvalgte folk her på jorden - var istand til at besidde en position overfor Gud "i kødet", idet Guds forjættelser og de af Ham tildelte privilegier kun hørte Israel til. Bibelen er vidunderlig konsekvent og tankeklar: læseren kan selv indse, at logisk er der *kun to muligheder* vedrørende hedningens position, når vi tager Israels position "i kødet" i betragtning:

1) *Den ene mulighed forekommer medens Israel ENDNU består overfor Gud (idet nationen endnu ikke er tilsidesat og midlertidigt indgået i Lo-ammi: "ikke-Mit-folk"-perioden), hvilket er gældende fra Abraham indtil Acta 28, og Guds åbenbarede velsignelses-vej er igennem den udvalgte nation.*

I hele denne periode er Israel ikke til at "komme uden om". Forligelsen, som vi har set, gør at hedningen NU kan komme nær (jvf. f.eks. Acta 17:30: "Efter at Gud altså har båret over med disse vankundighedens tider, byder Han NU menneskene, at de alle og alle vegne skulle omvende sig").

Hedningens position kan ikke være "i kødet"; men den er "i ånd" - og den er stadig knyttet til Israel, som vi så tydeligt har set. Følgelig og logisk regnes hedningerne da for Abrahams åndelige sønner:

"De, som ere af tro, disse ere Abrahams børn" (Gal.3:7).

"De, som ere af tro, velsignes sammen med den troende Abraham" (Gal.3:8).

"Kristus,,,,,blev en forbandelse for os.....for at Abrahams velsignelse måtte komme til hedningerne i Kristus Jesus" (Gal.3:13,14).

"Thi alle ere Guds børn ved troen på Kristus Jesus.....men når I høre Kristus til, da ere I jo Abrahams sæd, arvinger ifølge forjættelse" (3:26,29).

"Vi, brødre, ere forjættelsens børn i lighed med Isak.....ham, som var avlet efter ånden (kata pneuma)" (4:29).

"Vi vente jo i ånd (pneumatī) ud fra (ek) tro retfærdigheds håb" (5:5)

Lad os endelig notere, at samme forhold er implicit i den advarsel, Paulus kommer med i begyndelsen af Gal.3: hedningernes position er *i ånd*

"Ere I så uforstandige? ville I, som begyndte i ånd (pneumatī), vil I nu fuldende (epiteleisthe) i kød".

Hedningernes position indenfor denne Administration kan opsummeres som: *velsignet MED ABRAHAM*.

2) Den anden mulighed fremkommer efter-at Israel midlertidigt er blevet tilsidesat i Acta 28, idet Gud nu igennem hedninge-apostelen åbenbarer en ny og hidtil skjult Administration.

I denne Administration figurerer Israel ikke. Både hedningen og jøden velsignes og har deres position i en sfære, der er "åndelig" og uden forbindelse med Herrens forjættelser til Israel. Dette skal vi nu se på, idet vi allerede udfra hvad vi har set indtil nu i Efeserbrevet tydeligt kan erkende, at den troendes position kan opsummeres som : *velsignet MED KRISTUS*.

Ikke blot var hedningerne nu "komne nær", de, som fordum "vare langt borte", og dette var udvirket "i Kristus Jesus" og "ved Kristi blod"; men de havde også opnået en helt ny borgerskabs-position. Tidligere var hedningerne udelukkede fra Israels borgerskab (*politeia*), medens Paulus i Fil.3.20 kan sige, at "vort borgerskab (*politeuma*) er i Himlene". Vi må nødvendigvis *passim* bemærke, at sprogbrugen her i Fil.3:20 er usædvanlig - og vidunderlig! *Politeuma* er "væren eller resultatet af at være en *politēs* (borger i en fri stad eller stat)", hvorfor "borgerskab" er en god oversættelse, idet ordet indeholder betydning af "sædet for den regering, hvoraf vi er borgere". "Vort borgerskab ER i Himlene"; her er *ikke* brugt ordet "at være", men derimod det intense udtryk *huparchō*: "eksisterer endda nu som en realitet". Ydermere fortsætter Fil.3:20 med ".....i Himlene, *hvorfra* vi forvente.....Jesus Kristus". Ordet "hvorfra" er *ex hou* i basal betydning af "udfra hvilket", idet udtrykket er *singularis* og således må antages at vise tilbage til *politeuma*, idet dette er den rimeligste grammatiske forståelse. Positions-mæssigt, som troens øje ser det, ER vi (som eksisterende realitet) allerede nu placeret *med* Kristus i de himmelske pladser: vi ER "med-borgere af Det Allerhelligste"; vort borgerskab ER i Himlene og det fra dette *standpunkt*, det er *DERudfra* vi forvente Herren, idet vi åbenbares med Ham i Herlighed.

Men vi vender tilbage til Efeser-brevet; Kristi gerning udvirkede, at der nu skabtes fred imellem hedningen og jøden, idet "de begge" blev gjort til "et". Tilsidesættelsen af Israel i Acta 28 bevirkede, at også *jøden* positions-mæssigt nu befandt sig "i Kristus", idet han ej længere havde status som israelit med de dertil hørende privilegier. Kristus nedbrød "gærdets skillevæg", der hidtil havde adskilt hedningen fra jøden. Denne "gærdets skillevæg" beskrives af Josephus:

"Når man kom til det andet tempel var der rundt omkring det en sten balustrade.....og på denne stod søjler med lige mellemrum, der - nogle med romerske og andre med græske bogstaver - proklamerede loven om renhed: at ingen fremmed måtte gå indenfor i helligdommen. Således var den første afgrænsning, og langt derfra i midten var den anden, hvortil man gik op nogle få trin og omgivet af en sten balustrade til adskillelse, som forbød, ved en inskription, under dødsstraf at nogen fremmed måtte gå ind".

En af disse sten med inskription blev fundet i 1871 i Jerusalem (indbygget i muren på Via Dolorosa!) idet inskriptionen var:

"Ingen, der er en fremmed, må gå ind i det lukkede område omkring det hellige sted. Enhver, der pågribes, vil selv være skyldig i sin egen død, som visseligen vil overgå ham".

Tempel-forhænget, der blev revet i to fra *øverst* til nederst (det blev revet netop *den* vej, for det var Gud, Der rev det) indicerede, at ved Kristi død var vejen til Det Allerhelligste blevet åbnet (Heb.9:8, 10.20) og dette fjernede barrieren mellem den troende og Herren. Her i Efeserbrevet omtales den barriere, der ikke blot holdt hedningen på afstand, men også adskilte den troende jøde fra den troende hedning. Således var det i hele Acta-perioden: jøden var *først*, hedningen *deltog* i Israels velsignelser og hedningerne var "vilde oligrene", der "imod naturen" var indpodede på Israels olietræ. Dette fremgår særdeles tydeligt fra de blandede menigheder i Acta-perioden, som vi har været inde på. Apostel-konventet i Acta 15 besluttede overenstemmende med HelligÅnden, at de hedninge-troende skulle afholde sig fra forskellige basale ting, medens på den anden side, så havde de jødiske troende Moses prædiktet hver sabbat i synagogen. Dette, sammen med den relative forskellige position imellem hedningen og jøden, var en skillevæg, der ikke hørte hjemme i Kristi Legemes menighed. Igen ser vi den vidunderlige sammenhæng i Bibelens sprogbrug: den-gang - i Acta-Administrationen - undergaves de hedningetroende de "bestemmelser" (*dogma*), der nu var vedtaget af apostlene og de ældste i Jerusalem (Acta 16:5); *nu* var positionen den, at Kristus havde nedbrudt skillevæggen, hvorved Han *afskaffede* "lovens bud i *dekreter* (*dogmasin*)"¹⁾. Bemærk yderligere en

1) Ordet, der her er oversat med "lovens bud (lovbud)", finder vi igen i Kol.2:14 og jvf. konteksten; indholdet af disse "befalinger" fremgår af vers 16 *et seq*: "lad *derfor*.....", samt 2:20: "Når I.....*hvorfor* lade I eder da.....".

interessant detalje i Acta 15. Jakob siger om inkluderingen af hedningerne på dette tidspunkt, at dette "overenstemmer" (*sumphoneō*, jvf. "symfoni" på dansk) med "profeternes tale" (15:15) og begrundet det iøvrigt med, at "Gud er gørende disse ting kendt fra æonen af": vi befinder os - som tydeligt set her - indenfor området defineret som "intet.....udover det, som både profeterne og Moses have sagt skulle ske".

Gærdets skillevæg er brudt ned og den er netop nedbrudt i kraft af at *både* hedningen og jøden i *den menighed, der er Kristi Legemes*, nu befinder sig I KRISTUS ikke blot, hvad angår frelse, men *også*, hvad angår position. Derfor fremhæves det (Ef.2:14), at HAN (*autos*, der henviser til de forudgående omtaler af Kristus: "HAN og ingen Anden") *er* vor fred og har *gjort* begge til eet. Kristus Selv er vor fred: den jødiske troende, der blev med-lem af denne nye menighed, bliver med-lem af *Kristi LEGEME*; den hedningetroende, der blev med-lem af denne nye menighed, bliver *også* med-lem af Kristi Legeme. I denne nye enhed er Kristus Selv fredens bånd.

"De begge" (bestemt artikel) er gjort til eet; "De to" er skabt til eet nyt menneske; "de begge" er forligt i eet Legeme ved korset; "de begge" har adgang i een ånd. Hvorfor bruger Paulus pludseligt udtrykket "de TO" i Ef.2:15 istedet for "de begge"?

Skriften er fuldstændig præcis, hvorfor der må være en specifik årsag til, at "mønsteret" pludselig brydes. De tre udtalelser vedrørende "de begge" er positive udsagn om denne nye forsamlings position; ændringen af udtrykket til "de TO" (der står eftertrykkeligt fremhævet i den græske tekst) må forstås i forbindelse med det tilsvarende udtryk fra 1.Mos.2:24, der er citeret i Ef.5:31: "de to (*duo*) skulle være eet kød". Det "nye menneske" er det mål, som æonernes formål blandt andet bevæger sig henimod. Denne process er igang nu, jævnfør Ef.4:24. Hvad særligt angår Hemmelighedens Administration beskæftiger den sig med fremkomsten af den "fuldkomne mand" (Ef.4:13), hvor ordet oversat med "mand" *ikke* er *anthropos*, som de andre steder, men *anēr*: "en voksen mand (modsat en kvinde)", "en husbond". Opbygningen af Kristi Legemes menighed har til formål at frembringe den "fuldkomne husbond".

Vi kan ikke tillade os at betragte Skriftens brug af metaforer eller andre sproglige figurer som sløset, sammenblandet og upræcis. Et ord benyttet figurativt mister ikke sit essentielle indhold, men forstærkes snarere. Således skelner vi - om vi søger retteligen at dele Sandhedens ord og prøve de ting, der er forskellige - mellem en forsamling af frelste, der betegnes med ordet "husbond" og en forsamling, der betegnes med ordet "brud".

Jævnfør:

"Han.....opfor højt over (*huperano*) alle himlene, for at Han skulle fylde alle ting.

Og Han gav.....apostle,....profeter.....evangelister.....hyrder....lærere

til (*pros*) den fuldkomne beredelse af de hellige (*tōn hagiōn*: eller "Det Allerseligste"),

til (*eis*) en tjenestegerning,

til (*eis*) opbygningen (*oikodomēn*) af det Legeme (der er) Kristi,

indtil (*mechri*) vi alle nå til enheden i troen på og erkendelsen af Guds Søn,

til (*eis*) en fuldkommen HUSBOND (*andra teleion*)

til (*eis*) Kristi fyldest mål af vækst".

Og sammenlign:

"Og jeg så en ny himmel og en ny jord;og jeg så den Hellige Stad, det nye Jerusalem, stige ned fra Himmelen fra Gud, beredet som en BRUD, der er smykket for sin brudgom (egentlig "husbond", nemlig *anēr*)" (Åb.21:2).

"Jeg vil vise dig Bruden, Lammets hustru.....og han.....viste mig den Hellige Stad, Jerusalem, stigende ned fra Himmelen fra Gud" (21:9,10).

Bemærk ligeledes, at Paulus skriver til Korinthier-menigheden (før Acta 28, idet disse troende, som vi har set, er medlemmer af Bruden i kraft af deres velsignelser med Abraham):

"Thi jeg er nidkær for eder

med Guds nidkærlighed; jeg har jo trolovet eder med een mand (*anēr*) for at fremstille en ren jomfru for Kristus" (2.Kor.11:2).

Læseren kan i konteksten hertil notere den umiddelbare interessante henvisning til Eva; vi bemærker blot, at i denne sammenhæng kan en række overvejelser vedrørende adskillige Skriftsteder åbne nogle betagende

aspekter af Guds mangeartede og vidunderlige formål. Vi fremlægger følgende henvisninger og antydninger til den enkeltes egen overvejelse:

1) I 1.Mos.1:26,27 siger Gud:

"Lad os gøre mennesket i vort Billede, så de ligner os (i ligheden af vort Billede).....og Gud skabte mennesket i Sit Billede; i Guds Billede skabte Han det (eftertrykkeligt), mand og kvinde skabte Han dem (eftertrykkeligt)".

2) Bemærk hele 1.Mos.kapitel 2: rækkefølgen i Guds handlen er : a) skabelse af Adam; b) Paradis; c) placering af Adam der til at vogte denne have; d) spørgsmålet om medhjælp til Adam: "men til sig selv fandt Adam ingen medhjælp, der passede ham"; e) skabelse af kvinden:

"ben af mine ben og kød af mit kød; hun skal kaldes kvinde, thi af manden er hun taget.....de to bliver eet kød".

Der var en periode i Adams tilværelse i Paradis, hvor han var alene.

3) Læs Matth.19:3-6.

4) Læs 1.Kor.6:15-20, navnlig: "Men den, som holder sig til Herren, er een ånd ("med Ham"; suppleret)" og jævnfør omhyggeligt med Ef.5:30-32. Den troende af enhver Kaldelse er altid forbunden med Kristus og en del af Ham: de mangeartede og præcise udtryk, der benyttes er ikke tilfældige: Hoved, Legeme, Lemmer, Med-Lemmer, Husbond, Brud, Hustru etc. - i hvert eneste tilfælde må konteksten nøje studeres.

Bemærk endelig, at Bruden kommer ind i billedet ved genoprettelsen af Paradis, ligesom mange spændende overvejelser flyder af alle de andre udtryk for forskellige forsamlinger af frelste: Bryllupsgæster, Brudejomfruerne (se muligvis Åb.14:1-5 og sammenhold med lignelsen), Brudgommens ven (identificeret som Johannes Døberen; læs det interessante afsnit i Johs. 3:27-36), de forskellige flokke, der endeligt samles under Een Hyrde; Faderens Hus med de mange boliger; Vintræet og grenene etc. Vi skal gerne kraftigt opfordre læseren til at studere denne vidunderlige mangfoldighed under henseende til, at det er Herren Selv, Der præcist har foranlediget at denne mangfoldighed er en del af Hans Ord.

"De begge" er blevet forligt, jævnfør de to korresponderende udsagn:

Ef.2:16: De begge forligt med Gud i eet Legeme

Ef.2:18: De begge adgang til Faderen i een ånd

Disse to bringes sammen i Ef.4:4: "eet Legeme og een ånd". Vi har tidligere set lidt på udtrykket "forligelse", og skal her notere, at i fængselsbrevene er det ikke katallassō, men den yderligere form apokatallasō, der anvendes (Ef.2:16 og Kol.1:20,21).

Udelukkelse eller "fremmedgørelse" i fængselsbrevene forekommer *enten* i forbindelse med det rent "administrations-mæssige" handicap at være født som hedning, d.v.s. uden henvisning til spørgsmålet om synd; *eller* i forbindelse med "fjendskab" som følge af onde gerninger (Kol.1:12). I sidstnævnte tilfælde udvirker forligelsen, at sådanne fremmedgjorte nu kan fremstilles "hellige og ulastelige og ustraffelige" for Faderens Åsyn (her har vi iøvrigt den anden forekomst i Skriften af udtrykket katēnōpion). I det førstnævnte tilfælde udvisker forligelsen den oprindelige udelukkelse, der var tilknyttet hedningen og forliger de to parter i eet Legeme ved korset.

Det er betydningsfuldt, at det mere fyldige ord med præfixet apo benyttes i Efeser-og Kolossenserbrevene. Apo betyder "bort fra" og tilstanden hedningen bringes bort fra i Ef.2, er tilstanden *som hedning* til tilstanden som *fælles-medlem* på fuldstændig lige fod med ethvert andet fælles medlem af denne nye forsamling. Præfixet apo tilhører begge ord: APallotrioō: "udelukke" eller "fremmedgøre"; APOkatallassō: "forlige". Udelukkelsen var "fra" Israels borgerskab; forligelsen var "fra" det fjendskab, der således opstod. Her i det Ene Legemes menighed har vi ikke en "udvikling" eller "evolution" fra en eksisterende, men lavere menighedsorden, men vi har en FULSTÆNDIG NY SKABELSE. Når Gud siger, at der er en "ny skabelse", så betyder det, at de gamle ting er forsvundet og at nye ting er kommet til eksistens. Det er en fuldkommen katatstrofe at forsøge at bringe det håb, de forjættelser, den konstitution, de gaver og befalinger, der tilhører en tidligere Kaldelse, som er knyttet til eet særligt folk og een særlig pagt - at bringe

disse over i denne nye skabelse, hvor der ikke befinder sig forjættelser givne til "fædrene", hvor der ikke er nogle pagter, ingen overnaturlige bevismæssige nåde-gaver og hvor denne nye forsamlings håb ikke er tilknyttet 1.Tess.4, men er udtrykt som manifestationen i Kol.3.

Et af de mange beviser vi finder på forskellen fra Acta-periodens Administration, er spørgsmålet om "adgang". Peter og Kornelius er frelst af den samme Frelser og udfriet ved det samme blod; begge ser hen til Gud som Fader i Kristus. Ikke desto mindre kan kun Peter passere gærdets skillevæg, medens Kornelius ville risikere sit eget liv, om han forsøgte samme adgang. Peter og Kornelius kunne være frelst af samme nåde, tro med samme tro - og dog ville Peter holde sig tilbage fra en hednings bord og endda sige "ingenlunde, Herre" til visionen i Acta 10; ej heller ville han have tøvet med at kalde Kornelius for "vanhellig" og "uren". Selvom døren langt om længe åbner sig for hedningerne (Acta 14:7) er det stadig klart fra Romerbrevet 11, at hedningens position var jødens underlegen. Disse omstændigheder, der mildnedes ved bestemmelserne i Acta 15, *men ikke fjernedes* (idet jøden holdt sig til hele Loven; hedningen til "de nødvendige ting"¹⁾), kan ikke opretholdes i sand eenhed, hvorfor de er *tilintetgjort* (Ef.2:15) i den nye Administration: der er adgang til Faderen i een ånd.

"Adgang" er tēn prosagōgēn. I de fleste tilfælde tilsvarende dette ord i LXX det hebraiske ord corban, der også ofte oversættes med doron: "gave". Med undtagelse af Ef.2:8 benyttes dette ord iøvrigt om menneskers gaver og ofringer til Gud, eller til andre mennesker: Matth.2:11, 5:23,24: "det er corban"; Mark.7:11. I Ef.2:8 er det *det samlede udtryk* af nåden frelst ved tro", der er *Guds* gave til os. Corban kommer fra qarab: "at komme nær" og i særlig betydning at bringe et offer til Gud. Selve det, at Ef.2:8 benytter et ord med betydning "ofring" eller "noget opofret", viser os igen, at det særlige eftertryk i denne epistel ligge på Guds handlen overfor os og ikke omvendt: Hans "gave" til os bringes af Gud Selv i Hans overvættede rigdomme af nåde.

Her i Ef.2:18 er det os, der i kraft af Guds overvældende gave, kan komme nær til Ham. Prosagōgē: "ledet hen til nogen, bragt til nogens tilstedeværelse" og således "fri adgang", forekommer i LXX 3. Mosebog i alt 37 gange som en oversættelse af corban, f.eks.

"Da bragte Moses Aron og hans sønner frem og tvættede dem med vand"

"Derefter bragte Moses Arons sønner frem, iførte dem kjortler...."

"Derefter bragte Moses Arons sønner frem og strøg noget af blodet på deres højre øreflip....."
(3.Mos.8:6,13,24).

Bemærk, at alt dette er nødvendigt, fordi Aron og hans sønner skal træde frem "for Herrens Åsyn"! (jvf. f.eks. 3.Mos.6:7). Aron og hans sønner "hellig-gøres".

I Ef.1:4 lærer vi om denne Ene Legemes menighed, at den var udvalgt før verdens omstyrtelse "til at være hellig og ulastelig for Hans Åsyn". Ef. 5:25-27 fortæller os ydermere, at Kristus elskede menigheden og gav Sig Selv for den, for at Han kunne hellige den, idet Han

"rensede den ved vandbadet ved ord, for at Han Selv kunne fremstille menigheden for Sig som herlig, uden plet eller rynke....men for at den måtte være hellig og ulastelig".

1) Hedningerne pålagdes ikke mere en "disse nødvendige ting (epanagkes), nemlig nødvendige under de betingelser, der gjorde sig gældende i Acta-Administrationen under henseende til den *daværende* forventning om Herrens umiddelbare Komme og opfyldelsen af Israels håb. Jævnfør hermed - og bemærk igen Skriftens præcise sprogbrug - at i 1.Kor.7:26, skrevet før Acta 28, tilråder Paulus enhver at forblive, som han er (d.v.s. også forblive ugift) *på grund af den forhåndværende NØDVENDIGHED* (anagken); konteksten omtaler, at "tiden er kort", hvilket vi har set dengang VAR fuldstændigt sandt. Efter Acta 28 er Pauli attitude modsat, og der lægges stor vægt på giftermål og liv i ægteskab, hvilket læseren selv kan overbevise sig om i de fire "fængselsbreve" (Ef., Fil., Kol., 2.Tim) samt de to pastorale epistler: Titus og 1.Tim, samt Filemon. Læseren kan iøvrigt også selv undersøge, at Paulus før Acta 28 regnede sig selv blandt sådanne, der forventede Herrens snarlige Komme, medens apostelen efter Acta 28 ikke længere besidder denne forventning, men Paulus ved, at han skal dø.

I Ef.2:16-18 erkender vi en del af denne process. Denne menighed var udvalgt til at være "hellig og ulastelig for Hans Åsyn" og således vil den også blive præsenteret overfor Gud til sidst; forligelsen sammen med den tilhørende "adgang" viser os, at medlemmerne af Kristi Legemes menighed er "i Kristus", hvad Aron og hans sønner er i type idet Moses i type forudskygger Kristus som Den, Der bringer frem og udfører helliggørelsen. Aron havde adgang een gang om året ind i Det Allerhelligste i et Tabernakel gjort med hænder. Vi har adgang *hele* tiden ind i Det Allerhelligste i det *sande* Tabernakel, som Herren har gjort og ikke mennesket, nemlig ind i Himmelen selv. Aron "satte sig" aldrig som præst, for hans arbejde færdiggjordes aldrig. Kristus, efter at Han for bestandig har ofret *eet* offer for synderne, har "sat Sig ved Guds højre hånd"¹⁾. Ingen af Israel ville nogensinde have formastet sig til at mene, at nogen som helst af denne udvalgte nation, hvor hellig han end måtte være, skulle nogensinde sætte sig i nærværelsen af Gud, endog i Det Allerhelligste. Og dog læser vi, at vi hedninger, der engang var udelukkede og fremmede, Vredens og ulydighedens børn, at vi er "medoprejst og sat med Ham i de himmelske pladser" (2:6). DETTE er *sandelig* forligelse!

Vi har adgang, ja i Kristus Jesus, vor Herre, har vi frimodigheden og adgang igennem Hans trofasthed (Ef.3:12). Til andre Kaldelser kan gives betegnelserne "Et kongedømme af præster" og "Lammets Brud"; men nærmere kan ingen komme end at være en del af selve Herren Kristi Legeme, hvor Han er Hovedet. Dette er den høje Kaldelse indenfor den Administration, der er Hemmelighedens.

1) Det er særdeles dårligt, at begge nyere danske oversættelser her i Heb.10:12 har: "Denne(Kristus) har efter at have ofret eet offer for synderne **sat Sig for bestandig** ved Guds højre hånd". Det er noget vrøvl; Kristus sidder ikke - som Skriften mange andre steder gør klart - for bestandig ved Guds højre hånd, men rejser Sig tværtimod når Herrens store Dag kommer og Han vender tilbage i Kraft og Herlighed.

På græsk står der ordret og med de indeholdte eftertryk: "Men Denne *havende for synderne ofret eet offer for bestandig* (*eis to diēnekes*), **SATTE SIG VED HØJRE HÅND** af Gud".

I vers 10 står: "ved denne Vilje (nemlig Kristus, Der kom at gøre Guds Vilje) ere vi helligede ved ofringen af Jesu Kristi Legeme **een gang for alle**".

I vers 14 læser vi: "Thi med eet eneste offer har Han fuldkommet for bestandig (*eis to diēnekes*) dem, som helliges".

Emnet i disse vers er Kristi ene offer, der een gang for alle og med virkning *for bestandig* renser for synd og fuldkommer og helliggør, MODSAT ofringerne under Loven, der blev frembåret for bestandig! (samme konstruktion), nemlig hele tiden, men *ikke* kunne føre de ofrende til fuldendelse (10:1); Lovens ofringer afgjorde *ikke* spørgsmålet om synderne *for bestandig*, således som Kristi ene offer, men tværtimod "ofrene bringer netop år efter år ihukommelse af synder". Jævnfør ligeledes kontrasten mellem vers 11 og vers 12:

Alle de andre præster står daglig.....Kristus har sat Sig

Frembærer gang på gang de samme ofre.....Kristus frembar eet offer

Disse ofre formår *aldrig* at *borttage* synder.....Kristi ene offer ofret *for bestandig* for synderne.